

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: **M. K.**
X

zastoupena Mgr. Jaroslavem Homolkou, advokátem
Palackého 5001/1, 586 01 Jihlava

proti

žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
Ke Skalce 5907/47, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2024, č. j. KUJI 42167/2024

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobkyně *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány uznaly vinu žalobkyně z přestupku spočívajícího v tom, že se nechovala ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožovala život, zdraví nebo majetek. Žalobkyně podle nich z nedbalosti při couvání způsobila škodu na jiném vozidlu. Podle žalobkyně ale její vinu nade vši pochybnost neprokázaly – opřely se podle ní o rozpornou výpověď svědka a úřední záznamy.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Rozhodnutím ze dne 1. 3. 2024, č. j. DOP/13909/2024-pesko/12791/2023, Městský úřad Velké Meziříčí („městský úřad“) uznal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1

písm. k) zákona o silničním provozu. Měla se ho dopustit porušením § 4 písm. a) téhož zákona, podle nějž „při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.“

3. Městský úřad měl za prokázané, že žalobkyně dne 13. 8. 2023 v 19:19 hod. v obci Velká Bíteš na ulici Kpt. Jaroše v prostoru parkoviště čerpací stanice B.C.S. čp. 279, řídila osobní vozidlo tovární značky BMW X5 („vozidlo BMW“), a při couvání z parkovacího místa poškodila pravou zadní část osobního vozidla tovární značky Ford Focus („vozidlo Ford“). Městský úřad vycházel zejména z výpovědi L. Š., který nehodu viděl. Kromě toho měl od policie k dispozici protokol o nehodě v silničním provozu, fotodokumentaci místa činu včetně poškození vozidla Ford, fotodokumentaci vozidla BMW a plánek místa činu.
4. Žalobkyně se proti rozhodnutí městského úřadu neúspěšně odvolala. Namítala, že městský úřad vycházel z úředních záznamů, zpochybňovala výpověď svědka L. Š. a závěry městského úřadu ke způsobení poškození na vozidle Ford.
5. Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 4. 2024, č. j. KUJI 42167/2024 („rozhodnutí žalovaného“) odvolání žalobkyně zamítl a potvrdil rozhodnutí městského úřadu. Není pravdou, že by městský úřad vycházel z úředních záznamů. Protokol o nehodě v silničním provozu lze použít jako důkaz. Stejně jako pořízené fotografie, podle kterých mohlo poškození na vozidle Ford být způsobené tažným zařízením vozidla BMW (tažné zařízení na vozidle BMW je ve výšce od 0,63 m až 0,67 m, poškození na vozidle Ford promáčklina ve výšce od 0,54 m do výšky 0,69 m). Výpověď svědka dopravní nehody byla věrohodná. Neměl jakýkoliv zájem na řízení.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobkyně znovu namítá nepřipustnost použití policejních úředních záznamů. Městský úřad podle ní měl přistoupit k výsledku zasahujících policistů. Místo toho ale nesprávně vycházel z ohledání místa činu zadokumentovaného protokolem o nehodě v silničním provozu, fotodokumentace místa činu včetně poškození vozidla Ford.
7. Výpověď svědka L. Š. žalobkyně považuje za tendenční a spekulativní. Jsou v ní rozpory. Jednou tvrdil, že nehodu viděl přímo, následně ale uváděl, že situaci začal věnovat pozornost až poté, co slyšel „ránu“. Z jeho výpovědi také plyne, že neměl přímý výhled na nehodu. Nedokázal určit, kterou částí vozidlo BMW narazilo do vozidla Ford. Svědek od počátku neustále pozměňoval svou výpověď. Jeho svědectví žalobkyně považuje za nevěrohodné. Žalovaný se otázkou věrohodnosti dostatečně nezabýval.
8. Zásadní pochybení obou správních orgánů žalobkyně spatřuje v chybném a svévolném vyhodnocení fotografií o výškovém uspořádání jednotlivých vozidel. Nárazník vozidla BMW se nachází ve výšce cca 70 cm a tažní zařízení ve výšce 40 až 45 cm. Žalovaný nesprávně uvádí, že tažné zařízení vozidla žalobkyně je nad zemí ve výšce 0,63 m až 0,67 m. To ale neodpovídá fotodokumentaci. Je zřejmé, že nemohlo dojít k poškození vozidla Ford tažným zařízením ani nárazníkem, neboť poškození bylo pouze do výše 69 cm. Tyto pochybnosti mohl odstranit znalecký posudek nebo výslech policistů. Správní orgány však vychází pouze ze svých domněnek.

9. Správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů a se zásadou materiální pravdy. V případě zjištění pochybností správní orgány musí zásadně prověřit všechny možné okolnosti a poměřovat jednotlivé důkazy jak samostatně, tak i ve vzájemné souvislosti. Při správním trestání se uplatní stejné zásady jako v trestním řízení, včetně zásady *in dubio pro reo*. Správní orgány v souladu s těmito zásadami nepostupovaly a porušily právo žalobkyně na spravedlivý proces. Prováděly pouze důkazy svědčící v neprospěch žalobkyně, a naopak důkazům vypovídajícím o nevině žalobkyně nepřikládaly buď žádný význam nebo je zlehčovaly či je dokonce rovnou odmítly. Správní orgány například tendenčně využily fotografie, které policie pořídila pod úhlem, což celou situaci zkresluje.
10. Žalovaný za pravděpodobnou část vozidla, která způsobila poškození, označil nárazník vozidla žalobkyně, který se měl nacházet ve výšce cca 67 cm (aniž by však odůvodnil, jak v takovém případě mohlo být poškozeno vozidlo Ford pouze v rozsahu 54 cm až 69 cm, a nikoliv ve větší výšce). Naopak žalovaný za tuto část označil tažné zařízení vozidla žalobkyně, které se mělo podle jeho tvrzení nacházet dokonce ve výšce od 63 cm do 67 cm, tedy téměř ve stejné výšce, v jaké se měl podle městského úřadu nacházet nárazník vozidla žalobkyně. Ten je ale mnohem výš než tažné zařízení.
11. Podle žalobkyně je vadou, pokud městský úřad odmítl zohlednit výpověď svědkyně M. D. (spolujezdkyně žalobkyně), pouze na základě strohého odůvodnění, že její výpověď je prakticky nepoužitelná, protože si svědkyně nepamatuje přesné místo parkování ani žádné skutečnosti, které by správní orgán mohl použít ve prospěch nebo neprospěch žalobkyně. Přesné místo, kde žalobkyně parkovala, si svědkyně nepamatovala proto, že na danou benzínku jezdily poměrně často. Svědkyně však byla přesvědčená o tom, že k žádné nehodě nedošlo.
12. **Žalovaný** trvá na tom, že jediným relevantním svědkem dopravní nehody byl L. Š. Pokud žalobkyně při couvání nezaregistrovala, že narazila do vozidla Ford, je logické, že kontakt vozidel nemusela postřehnout ani její spolujezdkyně. K namítaným výškovým rozdílům žalovaný dodal, že zadní část vozidla Ford není rovná, ale tvarovaná, což ovlivňuje místa vzniku třecích ploch a zároveň to odůvodňuje i uváděné drobné výškové rozdíly.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Soud ve věci rozhodl bez jednání. Oba účastníci s tím souhlasili.
14. Žaloba *není důvodná*.
15. V řízení o přestupku správní orgán obecně musí postupovat tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Musí jej zjistit v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Povinnost zjišťovat skutkový stav ohledně skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku tak leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje *rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost*, že se protiprávního jednání obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Obviněnému tedy stačí k tomu, aby jej správní orgán nemohl za přestupek postihnout, *rozumná pochybnost* o otázce, zda se předmětného jednání dopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 18; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, bod 15).

16. Co se týče důkazních možností za účelem splnění povinnosti zjistit v potřebném rozsahu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, upravují je § 51-56 správního řádu. V tomto konkrétním případě se městský úřad opíral hlavně o důkazy plynoucí z (1) výpovědi svědka nehody L. Š. spolu s (2) dokumentací od policie, která zahrnovala oznámení o přestupku, protokol o nehodě v silničním provozu, úřední záznamy o podání vysvětlení a fotodokumentaci.
17. Důkazy nelze hodnotit izolovaně. Teprve zhodnocením všech důkazů společně lze dospět k závěru o skutkových okolnostech případu. Podle § 50 odst. 4 správního řádu správní orgán hodnotí důkazy zásadně podle volné úvahy. Přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 84/2009-77).
18. Podle soudu městský úřad zjistil skutkový stav dostatečně spolehlivě. Důkazy ve spise *mimo rozumnou pochybnost prokazují*, že se žalobkyně dopustila přestupku, ze kterého ji správní orgány obvinily.
19. Žalobkyně má v obecné rovině pravdu v tom, že úředním záznamem a oznámením přestupku nelze ve správním řízení samostatně provádět dokazování (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009 č. j. 1 As 96/2008-115, či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73). Jedná se sice o podklady rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, avšak jde o takové podklady, které slouží správnímu orgánu spíše pouze k určení směru dokazování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 3 As 155/2016-34). Zároveň ale platí, že úřední záznam je možné použít jako důkazní prostředek (správně spíše jako podklad pro rozhodnutí) za podmínky, že skutkový závěr nespočívá pouze na něm. Úřední záznam toliko nesmí být jediným „důkazem“ k dokazované skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49, bod 17).
20. Nelze souhlasit se žalobkyní v tom, že by správní orgány nepřipustně vycházely pouze z úředních záznamů. Svůj závěr o skutkovém ději postavily primárně na svědecké výpovědi L. Š. Podpůrně také sice vycházely z fotodokumentace pořízené policií a svědkem a z protokolu o nehodě. Tyto podklady však nelze považovat za úřední záznamy. Soud poté na rozdíl od žalobkyně nevidí důvod k tomu, proč by správní orgány měly vyslýchat zasahující policisty. To by k objasnění nehody nijak nepřispělo. Policejní hlídku na místo přivolala řidička poškozeného vozidla Ford až poté, co k nehodě došlo. Policisté tedy nebyli přímo svědky nehody, pouze zdokumentovali její následek. Výslech zasahujícího policisty má význam, zejména pokud policista na vlastní oči viděl spáchání přestupku a jedná se o situaci „tvrzení proti tvrzení.“ V takovém případě by rozhodující orgán správní orgán měl povinnost je vyslechnout jako svědky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30) a nesměl by se spokojit jen s oznámením o přestupku a s úředním záznamem. V tomto případě však při existenci nezaujatého svědka výslech policistů nutný nebyl.
21. Důvodná není ani námitka, že svědecká výpověď L. Š. byla nevěrohodná z důvodu její rozpornosti. Žalobkyně poukazuje na to, že v úředním záznamu o podaném vysvětlení ze dne 17. 8. 2023 se uvádí, že svědek nehodu přímo viděl ze svého vozidla, se kterým právě přijel do prostoru parkoviště čerpací stanice: „Když se chystal vystupovat, všiml si vozidla BMW, které nacouvalo do zaparkovaného vozidla Ford Focus.“ V průběhu výslechu na

jednání dne 19. 2. 2024 pak svědek nejprve uvedl: „... (žalobkyně) narazila při couvání do dalšího vozidla, osoby ve vozidle se na sebe po nárazu podívaly a odjely z místa pryč.“ Na otázku právního zástupce žalobkyně poté následně uvedl: „Přímo nehodu jsem neviděl, až poté, co jsem uslyšel ránu a uviděl jsem, jak vozidlo BMW nacouvalo do vozu Ford.“

22. Soud v těchto odpovědích na rozdíl od žalobkyně nevidí žádný zásadní rozpor. To, že svědek policistům uváděl, že si všiml vozidla BMW, které nacouvalo do vozidla Ford, neodporuje jeho pozdějšímu tvrzení, že si nehody všiml až poté, co uslyšel náraz. Podstatné je, že z jeho výpovědi dostatečně plyne, že viděl obě vozidla ve střetu. Svědek zároveň při ústním jednání do mapy zakreslil polohu obou vozidel v okamžiku jejich střetu. Místo, v jakém mělo podle tohoto nákresu dojít k poškození vozidla Ford, přitom odpovídá místu, ve kterém se zjistilo poškození vozidla Ford (pravá zadní část). Ve výpovědi svědka tedy soud žádné rozpory či nesrovnalosti neobjevil. Ve shodě se správními orgány lze považovat jeho výpověď za věrohodnou i s ohledem na to, že se jedná o nezaujatého svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení. Jeho svědecká výpověď proto podle soudu poskytuje dostatečnou oporu pro skutkový závěr správních orgánů o tom, že poškození vozidla Ford skutečně způsobila žalobkyně.
23. Naopak svědeckou výpověď M. D. – spolujezdkyně žalobkyně v době nehody – správní orgány správně vyhodnotily jako bezvýznamnou pro zjištění skutkového stavu. Tato výpověď neprokazuje, že k nehodě nedošlo nebo že by ji nezpůsobilo vozidlo, které řídila žalobkyně. Svědkyně jen uvedla, že si dopravní nehody ani kolize nevšimla a že si není vědomá, že by při opuštění vozidla z parkoviště ucítila náraz nebo slyšela nějaký hluk. Nepamatovala si, kde přesně v daný sen žalobkyně zaparkovala své vozidlo. Městský úřad ostatně dospěl k závěru, že zřejmě ani sama žalobkyně nevěděla o tom, že k nehodě došlo. Proto usnesením ze dne 20. 11. 2023 odložil věc přestupku ujetí z místa nehody. Tím spíš proto nehodu nemusela zaregistrovat její spolujezdkyně. To ovšem nevylučuje, že nehodu mohl slyšet a vidět svědek Š.
24. Odkaz žalobkyně na výškové rozdíly obou vozidel, z čehož dovozuje, že promáčknutí zadního nárazníku na vozidle Ford nemohlo způsobit vozidlo BMW, soud považuje za spekulativní. Sice s ní lze souhlasit v tom, že je nepravděpodobné, že by škodu způsobilo tažní zařízení, které se podle fotodokumentace ve spise nachází ve výšce kolem 45 cm, zatímco prohlubeň na vozidle Ford je ve výšce zhruba od 54 cm do 69 cm. Zároveň ale s ohledem na výši nárazníku vozidla BMW není vyloučené, aby promáčknutí skutečně způsobila žalobkyně během couvání.
25. Není tedy pravdou, že by správní orgány hodnotily provedené důkazy tendenčně a že by přihlížely jenom k těm, které svědčí v neprospěch žalobkyně. Měly k dispozici věrohodnou svědeckou výpověď, která jednoznačně potvrdila, že do vozidla Ford narazilo vozidlo žalobkyně. Žalobkyně nepopírá, že v daný den na benzínce byla. Potvrzuje to i fotografie jejího odjíždějícího vozidla, kterou svědek po nehodě pořídil. V tomto případě tedy neexistovala ani rozumná pochybnost o tom, že se stal přestupek a že jej spáchala žalobkyně.
26. Žalobní námitky tedy nejsou důvodné.

V. Závěr a náklady řízení

27. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl. Neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 1. srpna 2024

Martin Kopa, v. r.
samosoudce